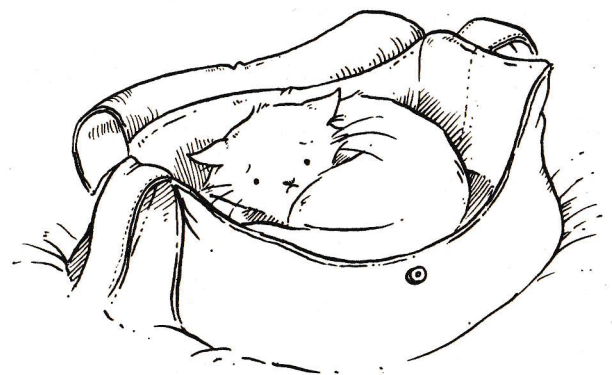

În cărțile pentru copii ale lui Sue Bentley apar adeseori animale și ființe supranaturale. Sue locuiește în Northampton și îi place să citească, să meargă la cinema și să stea pe marginea iazului din grădină, uitându-se la broaște și la salamandre. Dacă nu ar fi devenit scriitoare, s-ar fi făcut scafandru sau neurochirurg. Scrie, în principal, pentru că în acest timp poate să bea câte cești de ceai pofteste. A întâlnit și a avut multe pisici și mulți câini, și fiecare dintre ei a adus în viața sa un strop de farmec, într-un fel sau altul.

SUE BENTLEY

Pisicuta fermecată

O vară vrăjită

Ilustrații de Angela Swan

Traducere din limba engleză de Gabriela Trăsculescu

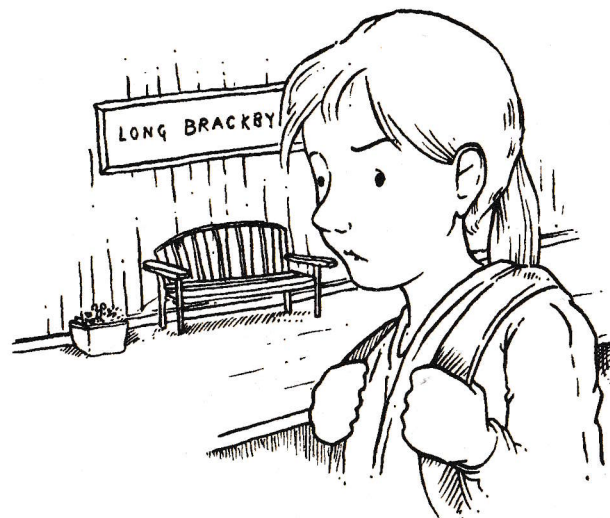

LITERA
București
2018

Capitolul ★ UNU ★

Lisa Morgan oftă când se opri trenul. Gara din Long Brackby nu avea sală de așteptare, ci doar un peron de lemn și niște trepte care duceau spre șosea. De jur împrejur se întindea un peisaj de țară cât vedeai cu ochii.

– Grozav! Iată-mă abandonată în mijlocul sălbăticiei, mormăi ea. Vă foarte mulțumesc, mamă și tată.

Părinții ei plecaseră în Statele Unite cu treabă, iar ea urma să locuiască o vreme la mătușa Rose, pe care n-o mai văzuse de când era bebeluș.

Lisa cercetă peronul cu privirea și văzu venind spre ea o femeie cu coadă împletită, îmbrăcată cu haine lălâi. Inima i se opri în loc. Mătușa Rose era o babă hipiotă.

Pun pariu că are păreri dubioase despre alimentație, își spuse Lisa, căreia îi treceau tot felul de gânduri sumbre prin minte. Se și vedea forțată să mănânce

mazăre, salată verde și morcovi cruzi. Se imagina deja slăbănoagă și palidă. Oare asta își doriseră părinții ei?

Hipiota îi zâmbi și trecu repede pe lângă ea, după care se sui în tren.

– Pfiu! răsuflă Lisa ușurată, dar și ușor dezamăgită.

Începuse să-i surâdă ideea de a-și face părinții să se simtă vinovați pentru că nu o luaseră cu ei. Chiar în acel moment, auzi pe cineva strigând:

– Bună, Lisa, aici sunt!

O femeie zveltă, cu păr castaniu și ondulat, urca treptele spre peron. Purta blugi și un tricou galben și îi făcea Lisei cu mâna.

Aceasta îi răspunse la salut făcându-i cu mâna la rândul ei.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse Rose și o luă în brațe, ridicând-o și

sărutând-o apăsând pe obraz. Apoi întinse mâna și o ținu la distanță ca să o privească mai bine. Doamne, da' știu că ești înaltă pentru o fetiță de zece ani!

– Toată lumea îmi spune asta, murmură Lisa. Tata zice că semăn cu el.

– Probabil că știe el ce știe, spuse Rose și îi zâmbi drăgăstos, aducând un licăr de încântare în ochii Lisei. Mă bucur mult că ai venit să stai la mine în vacanță. Așa o să putem să ne cunoaștem mai bine.

Lisa era încântată de primirea calduroasă pe care i-o făcuse Rose, însă nu-i trecuse supărarea.

– Eu, una, n-am vrut să vin. Mama m-a forțat să stau la tine.

Rose păru amuzată de replica fetei. Luându-i geamantanul, spuse:

– În acest caz, o să fac tot posibilul să te simți cât mai bine. Long Brackby

nu se compară poate cu America, dar sunt multe de văzut și aici. Vino! Să mergem acasă! Am lăsat mașina în direcția asta.

Lisa o urmă pe mătușa ei pe scări în jos. Parcarea era goală.

– Ți-a furat cineva mașina? o întrebă îngrijorată fata.

– Nu, nici vorbă. Matilda-i acolo, îi explică ea și arată spre pajiștea care se întindea în fața lor. I-a murit motorul, din păcate, de-asta am întârziat.

Lisa își înalță capul ca să vadă mai bine și zări o capotă roșie ivindu-se de deasupra unui gard viu care părea la kilometri depărtare.

Rose zâmbi amuzată când văzu expresia de pe chipul Lisei.

– Nu e mult de mers. Presupun că ți-ar prinde bine și ție să-ți dezmoștești

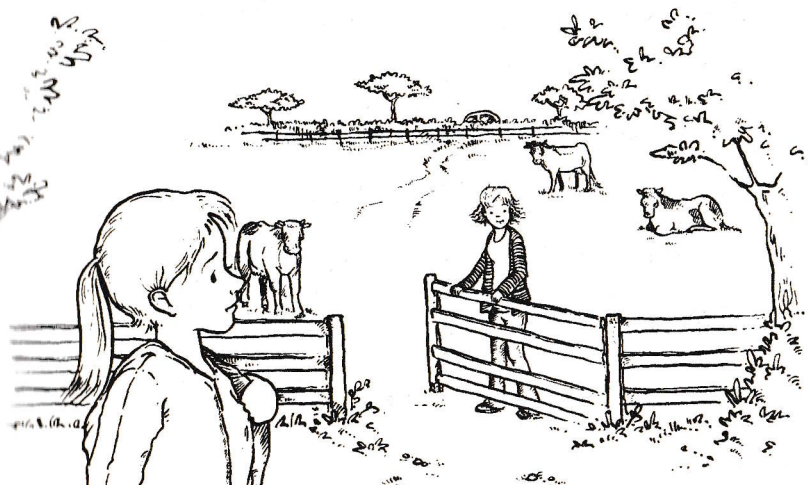
picioarele, după două ore de stat în tren, îi spuse ea și deschise o poartă mare de lemn, care dădea spre pajiște.

Lisa rămase în urmă, privind neliniștită vacile enorme, cu pete albe și negre, care pășteau acolo.

– Dacă ne fugăresc? întrebă ea.

– N-o să se-ntâmple asta dacă nu le fugărim nici noi pe ele, glumi Rose. Mergi în spatele meu și n-o să pățești nimic, îi explică și închise poarta în urma ei.

Făcând câțiva pași, Rose se opri brusc și arată spre o tufă cu flori sălbatice de culoare roz.

– Vai! Uite, ce drăguț! Asta e floarea-cucului.

– O! exclamă Lisa, care, cu ochii la vacile de pe câmp, aproape că se lovi de mătusa ei. Una dintre bovine, de mărimea unui autobuz, o fixa cu privirea. Lisa era sigură că putea să atace în orice moment.

Rose porni mai departe.

– Lisa, ai grijă la... începu ea, însă era prea târziu, fiindcă fata călcase deja în ceva moale și urât mirositor, alunecând, mai-mai să cadă.

– Pfui! Ce scârbos!

– ... balega de vacă, încheie Rose.

– Tenișii mei! se văită Lisa. Sunt numai buni de aruncat acum.

Gura lui Rose se încreți ușor.

– Nu e decât caca uscat. O să-i curățăm imediat ce ajungem acasă. Bine că n-ai căzut cu fundul în el!

Lisa îi aruncă o privire încruntată și bombăni supărată:

– Ha! Ha!

Uitându-se în jos la teniși, țopăi într-un picior și încercă să-și șteargă talpa murdară în iarbă. Când ridică din nou privirea, văzu că Rose mai avea puțin și ajungea la marginea pășunii.

– Așteaptă-mă și pe mine! strigă ea cuprinsă de panică.

Traversă pajiștea în fugă și o zbughi pe poartă. N-avea de gând să rămână în urmă cu vacile alea, ca să fie călcată în picioare și transformată într-o plăcintă umană.

Rose o luă de-a lungul gardului viu până ajunse la mașină.

– Gata, am ajuns. Salut-o pe Matilda!

Volkswagenul lui Rose, o broscuță, era vopsit în negru și roșu.

– O, Doamne-Dumnezeule! exclamă Lisa ca pentru sine. O să pornească oare rabla asta?

– „Mașina“ asta, te rog, o corectă Lisa. Matilda pornește întotdeauna, după care se odihnește.

Deschise ceea ce se dovedi imediat a fi portbagajul – în ciuda faptului că Lisa crezuse că aceea era capota –, ca să-i pună geamantanul înăuntru. După ce se instalară amândouă, Rose porni motorul.

– Uraaa! Din prima! strigă Rose de bucurie.

Lisa nu se putu abține să zâmbească.

Câteva minute mai târziu, parcau în fața unei căsuțe îngrijite, cu acoperiș de paie și pereți de piatră galbeni ca

mierea, îmbrăcați în trandafiri cățăritori albi.

– Lasă-ți tenișii pe trepte, la intrare. Îi cureți mai târziu, o îndemnă Rose. Sigur vrei ceva rece de băut.

– Da, te rog.

Lisa o urmă pe mătușa ei în bucătărie. Pe mașina de gătit era un ceainic mare din fier. În încăpere se mai aflau o chiuvetă adâncă și un bufet, dar nici urmă de mașină de spălat vase, prăjitor de pâine sau cuptor cu microunde.

– Deci, cu ce să te servesc? o întreabă Rose.

– O cola, te rog, spuse Lisa.

Rose se încruntă și zise:

– Din păcate, nu am decât limonadă. E făcută în casă. Vrei să guști?

Lisa strâmbă din nas, însă, fiindcă murea de sete, acceptă un pahar. Întâi